Kotikuusen keinusessa

Heipparalla pilven alla
keinusessa kiikkuessa,
tukka tuulessa hajoten
tavoitellen taivahia.
Varpaatkin ne vuorostansa
kurottavat kuuta kohti,
pyrkien yhä ylemmäs.

Niin kuin lintu huolta vailla
lentelen ja liihottelen,
heilahtelen ilman halki,
korkeutehen kohoten,
  vuoroin taas matalammalle.
Vaikken pääse pilven päälle,
en mä tahtoisikaan sinne.
Olo on täällä turvaisempi,
tuttavilla tanterilla,
kotikuusen keinusessa.

Niin on minulla mieli

Niinpä ompi mieli mulla,
niin kuin heinä heilimöisi,
lirkuttaisi lintu pieni,
viipottaisi västäräkki,
karjankello kalkkajaisi,
kevätpuronen pulputtaisi,
milloin onni kätteleepi,
ilo täyttävi sydämen.

Niinpä ompi mieli mulla
kuin ois taakka hartioilla,
kiven paino päälaella,
koura syöntä kouristaisi,
kuin ois kahlehet käsissä,
hämärässä häkkilintu,
kun on saapunut sanoma,
tullut musta murheviesti.

Päiväunilla

Seinäkello raksuttaapi
unten maille uuvutellen.
On hiljaista, rauhallista,
ovat vaiti äänet maiset.
Nukuttaa ja raukaiseekin,
vietteleepi pehmyt sohva.
Menojansa menköön kiire,
jääköön huoli huomiotta,
on lystimpi laiskotella,
nuokahdella nirvanassa.
Ja ymmärtäväinen kello
rattoisasti raksuttaapi
säestellen kuorsausta
univirttä jo virittäin.

Olipa kerran kauan sitten

Käkönen kukahtelepa
kotikoivun katvehessa,
missä leikin lapsuuteni.
Kaipuustani kerro siellä.
Västäräkki viipottele
kotipellon kynnyksellä.
Ojanpenkalta punaisen
 mesimarjan maistoin muinoin.
Satakieli soinnuttele
rakkahailla raunioilla.
Elämän eletyn ennen
ikävää nyt huokaa tuuli.

Runolleko?

Rupeaisinko runolle,
laatisinko lauleloita?
Kukapahan kuuntelisi
 minun kurjan kuikerrusta.
Jospa joiun itselleni,
lurittelen lystikseni,
kuunnelkohon kurkihirsi,
kummastelkoon pirtin pöytä.

Eläkkeellä

Eipä kello kaiuttele,
päristele peltipurkki,
aamusella kun heräilen,
lavitsalla laiskotellen.
Venyttelen vuoteellani,
istuskelen, ihmettelen,
kun ei kiire päivän töihin,
hoppu muualle menohon.
Teen mitä tekee mun mieli
ilman toisen käskemättä,
ajanvirran laskematta,
tahi laiskana löhöän.
Toiset työhön kiiruhtavat,
rahan vuoksi porskuttavat,
minä se vain palkan nostan,
kuittiin kirjoitan nimeni.
Ah tätä ihmisen eloa,
oloneuvoksen oloa
kitinässä kiikkutuolin,
illanrauhan raukeassa.